



עפ"ת 44310/06/15 - עבס אבו רביעה נגד מדינת ישראל

בתי המשפט

עפ"ת 44310-06-15
17 ספטמבר 2015

בית משפט מחוזי באר שבע

לפני: כבוד השופטת טלי חיימוביץ

בעניין: עבס אבו רביעה ע"י ב"כ - עו"ד שפיק אבו האני

המערער

נגד

מדינת ישראל

ע"י ב"כ - אביב דמרי

המשיבה

פסק דין

ערעור על החלטת בית משפט השלום לתעבורה בבאר שבע (כב' השופט אלון אופיר) מיום 7.6.15 בתת"ע 2393-02-15, שלא לבטל פסק דין אשר ניתן בהעדרו של המערער.

המערער הורשע בהעדרו, בתאריך 30.3.15, בעבירה של שימוש בטלפון שלא באמצעות דיבורית, בניגוד לתקנה 28(ב) לתקנות התעבורה, ונגזר עליו קנס בסך 1,000 ₪.

המערער עתר לבטל את גזר הדין, וטען בבקשה, כי לא קיבל הזמנה לדיון, ולכן לא התייצב. לגופו של עניין טען, כי בפיו טענות הגנה טובות אשר יביאו לזיכוי מוחלט.

בית המשפט קמא דחה את הבקשה. בהחלטה נשוא הערעור נקבע, כי ההזמנה נשלחה בדואר רשום לכתובת אותה ציין המערער בבקשתו, אך הוא לא דרש את דבר הדואר. על כן מדובר במסירה כחוק. לא הוכח גם עיוות דין מעצם ההרשעה.

ב"כ המערער מלין על כך, וטוען בכתב הערעור, כי לא היה מקום להרשיע את המערער ולגזור את דינו בהעדרו ומבלי לעיין בחומר הראיות. עוד טוען הוא, כי נגרם למערער עיוות דין מעצם הרשעתו, שכן צבר ללא עוול בכפו ארבע נקודות, והדבר ישפיע על רישיונו. במהלך הדיון בערעור, הוסיף ב"כ המערער וטען, כי הבקשה להישפט נשלחה תוך ציון ת.ד. שלו עצמו. לטענתו, מדובר בת.ד. אותו מרוקנים שלוש פעמים בשבוע, ולכן לא ברור לו מדוע דבר הדואר הזה לא נדרש. עוד טען, כי שעה שאדם מכחיש ביצוע העבירה, יש לאפשר לו להישפט.

ב"כ המשיבה מתנגד לבקשה מטעמי בית המשפט קמא. לטענתו, אילו ביקש ב"כ המערער להראות כי נפלה טעות בדואר, היה עליו לפנות לדואר ולברר מולם מה עלה בגורל ההודעה.



אשר לעיוות דין - לא נטען דבר.

לאחר ששמעתי את טענות הצדדים, החלטתי לדחות את הערעור.

אפתח ואומר כי כתב הערעור מנוסח באופן מעורפל, כך שלא ניתן לדעת האם מלין המערער על גזר הדין עצמו, כפי שציין בפתח הודעת הערעור, או שמא על ההחלטה שלא לבטל את פסק הדין שניתן בהעדר התייצבות, כפי שעולה מתוכן הודעת הערעור.

אשר להחלטה שלא לבטל את פסק הדין שניתן בהעדר, לא מצאתי בה כל שגיאה. דבר הדואר אשר נשלח לפי הכתובת שמסר המערער חזר "לא נדרש" ומכאן שהמסירה בוצעה כדין. בית המשפט קמא מוסמך על פי חוק, בעבירה הרלוונטית לשפוט נאשמים בהעדרם, ורואים אותם כאילו הודו במיוחס להם בכתב האישום (סעיף 240(2) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982). אין צורך להיזקק לשמיעת ראיות.

המערער יכול היה להצביע על עיוות דין שיגרם לו בשל ההרשעה, אילו היה מפרט את נימוקי הגנתו כמצוות הפסיקה (רע"פ 9142/01 מדינת ישראל נ' איטליא) שעה שבחר שלא לפרט את נימוקי הגנתו ורק לטעון באופן סתמי כי הוא כופר במיוחס לו בכתב האישום, אין די בכך בשלב זה ודין הטענה להידחות.

אשר לערעור על גזר הדין - לא נטענו כל נימוקים כנגד גזר הדין ולכן לא ניתן להתייחס אליו.

אשר על כן, אני דוחה את הערעור.

ניתן והודע היום, ד' תשרי תשע"ו, 17 ספטמבר 2015, בהעדר הצדדים.